

[Thestrup.]

her i tinget fik for nylig en meget interessant betænkning om, hvad udgifterne hertil vil andrage. Det drejer sig om banerne i den københavnske nærtrafik, udbygning af vore veje, de store broer over Lille-Bælt, Store-Bælt og Øresund, om telekommunikation o. s. v. o. s. v. Det trafikøkonomiske udvalg anslår, at beløbene hertil i de kommende 20 år vil andrage i alt 34 milliarder kr. Hertil kommer en anden betydelig offentlig investering, i undervisningsvæsenet, og vi har allerede fået en lille fornemmelse af, hvilke beløb der er tale om. Det er nu af det ærede medlem hr. Damsgaard nævnt, at det drejer sig om 14-15 milliarder kr. Yderligere kommer forskningen. Også her drejer det sig om beløb, der efter en almindelig målestok må betegnes som overordentlig store. Vi behøver blot at tænke på, hvad Risø allerede har kostet.

Og her er det, jeg vil spørge: tror den højtærede finansminister og den høje regering virkelig, at vi kan klare denne vældige offentlige investering alene over skatterne?

Hertil kommer, at det er nødvendigt, at vi, hvis Danmark skal erobre sig en tilfredsstillende plads i fællesmarkedets erhvervsliv og produktion, foretager meget betydelige investeringer i vort erhvervsliv og vort produktionsliv for at gøre selve det apparat, hvoraf vi skal leve, så effektivt som muligt. Er der nogen, der tror, at dette bliver muligt, hvis vi ikke allerede nu sætter ind på at få vor befolkning til at spare op og, om jeg så må sige, ligefrem få den vænnet til at spare op?

Jeg kan godt se, at det ikke er let efter disse mange års formynderstat og inflatorisk udvikling at få befolkningen til at ændre indstilling, og jeg frygter, at det vil blive helt umuligt, hvis ikke den politik, staten fører, opfordrer dertil. Her er det nødvendigt først og fremmest at føre en inflationshæmmende politik. Dernæst må man, jeg havde nær sagt på alle tænkelige andre måder i øvrigt søge at fremme opsparingen.

Jeg skal her — med den højtærede formands tilladelse — citere nogle sætninger af den indstilling, som mit partis folketingsgruppe kom med om produktion og opsparing til mit partis landsrådsmøde i forrige måned. Det hedder heri:

„1) Opsparingen må derfor gøres til en folkesag. Lovgivningen må på en række områder indrettes med dette mål for øje. Overalt hvor der er mulighed for at forene befolkningens behov med en opsparingsmulighed, må lovgivningen lægges til rette herefter.

2) I boliglovgivningen må opsparing til eget hus nyde fremme. Der må gives lejerne mulighed for at købe deres egen lejlighed, og i de almennyttige boligelskaber må det være en pligt at sælge lejlighederne til de lejere, der ønsker det. Ejendomsret til boligen er et naturligt og må være et opnåeligt krav i et samfund med høje indkomster og en tilfredsstillende levestandard. Ejendomsskatter, der modvirker dette mål, må afskaffes.

3) Fem år efter folkepensionslovens vedtagelse må det erkendes, at ønsket om at øge aldersopsparingen mindskes, når staten inddrager fra 24 til 84 pct. af de indtægter, folkepensionister selv har sikret sig ved pensionsforsikring eller anden form for opsparing. I løbet af en kortere årrække må folkepensionslovens nedslagsregler helt fjernes, så lønmodtagernes aldersopsparing fremmes. Staten bør i højere grad ved dækning for inflationsrisikoen fremme pensionstankens videre udbredelse blandt arbejdere og funktionærer. Adgangen for den øvrige befolkning til at tegne værdifaste opsparingskontrakter må udbygges tilsvarende.

4) De lave obligationskurser har for dyret byggeriet væsentligt. Et stigende udbud af obligationer under en faldende efterspørgsel har skabt et åbenbart misforhold, som kun kan rettes op ved at øge efterspørgslen. Dette kan formentlig alene ske ved overgang til udstedelse af værdifaste obligationer, der sikrer kreditor en pristalsreguleret hovedstol, hvorved kasseobligationen på ny bliver et attraktivt opsparingspapir. Indenlandske statslån bør kun kunne udbydes med en tilsvarende pristalsklausul.

5) Beskatning af opsparing er opsparingsfjendsk. Formueskatten bør afvikles over en periode på 10 år. Inden for en beløbsgrænse på 2 500 kr. årligt skal enhver skatteyder være fritaget for at svare indkomstskat af midler, der bindes